

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **STRIX Chomutov, a.s.**, se sídlem Polní 4795, Chomutov, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 36/91, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2023, čj. 2153726/23/2504-50522-507320, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2025, čj. 15 Af 5/2024-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Žalobkyni **se vrací** přeplatek na soudním poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V návaznosti na daňovou kontrolu žalovaný šesti dodatečnými platebními výměry z 1. 6. 2022 žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty (dále „DPH“) za zdaňovací období září až prosinec 2018 a únor a duben 2019 v celkové výši 4 032 000 Kč a stanovil povinnost uhradit penále v celkové výši 806 400 Kč. Žalovaný dospěl k závěru, že se žalobkyně účastnila podvodu na DPH. Odvolání žalobkyně Odvolací finanční ředitelství zamítlo a

uvedené dodatečné platební výměry potvrdilo. Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl rozsudkem z 1. 10. 2024, čj. 15 Af 18/2023-178, který pro nepřezkoumatelnost zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem z 18. 3. 2026, čj. 3 Afs 222/2024-121. Krajský soud rozsudkem z 26. 4. 2026, čj. 15 Af 18/2023-207, žalobu opět zamítl. Kasační stížnost podaná proti tomuto rozsudku je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 3 Afs 77/2026. Samotné doměření daně ani stanovení penále není předmětem nyní projednávané věci.

[2] Žadostí ze dne 5. 10. 2023 požádala žalobkyně o prominutí uloženého penále postupem dle § 259a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“). V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobkyně zamítl. Vedle toho žalobkyně podala žádost o prominutí úroků z prodlení podle § 259b (to není předmětem nyní projednávané věci, neboť Nejvyšší správní soud tuto věc řeší pod sp. zn. 22 Afs 132/2025).

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Krajský soud se ztotožnil se závěrem, že žalovaný byl oprávněn při posuzování žádosti přihlédnout k povaze a závažnosti jednání, které doměření daně a uložení penále způsobilo (dále též „zdrojové jednání“, zde účast na podvodu na DPH – pozn. soudu). Dle krajského soudu žalovaný mohl s ohledem na povahu zdrojového jednání odmítnout žádost i přesto, že ostatní zákonné podmínky byly splněny. Žalovaný sice aplikoval Pokyn GFŘ-D-58 (dále též „Pokyn“), ale aplikací této interní normativní instrukce se nedostal do rozporu se zákonem. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, již následně doplnila. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka primárně dovozuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu celkově chybného uchopení právního rámce věci a nevypořádání žalobních námitek. Stěžovatelka v žalobě uplatnila řadu námitek, kterými souhrnně brojila proti tomu, že žalovaný při svých úvahách o prominutí penále nezohlednil všechna kritéria, která musí být brána v potaz při promíjení penále. Tuto argumentaci však krajský soud nevypořádal. To se týká zejména námitky o tom, že žalovaný nezohlednil míru součinnosti stěžovatelky v předchozích řízeních; že postupem dle Pokynu se dostal do rozporu se zákonem, kdy nezvážil bezproblémovou daňovou minulost; že zdrojové jednání spočívá v nedbalostní účasti na podvodu na DPH; a dále námitek, kterými rozporovala dílčí závěry žalovaného. Celkově tak v rozsudku absentuje řádné posouzení jádra žalobní argumentace. V další části kasační stížnosti stěžovatelka nesouhlasí s hodnocením zdrojového jednání ze strany krajského soudu a žalovaného. Závěry vystavené na tom, že zdrojové jednání odpovídá vědomé účasti na podvodu, jsou nepravdivé. Krajský soud pochybil, pokud se ztotožnil s žalovaným, který se nezabýval individuálními okolnostmi posuzovaného případu a pouze odkázal na „zdrojové jednání“, které nadto zcela nesprávně vyhodnotil. Z rozsudku není patrné, zda dle krajského soudu žalovaný činil správní úvahu dle § 259a odst. 2 či § 259c odst. 2 daňového řádu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu neshledává nepřezkoumatelným. Stěžovatelka pomíjí části napadeného rozhodnutí žalovaného, v nichž je reagováno na její argumentaci. Žalovaný je názoru, že jeho postup byl souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž je přípustné, aby správce daně zvážil zdrojové jednání při správním uvážení o prominutí penále. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[7] Stěžovatelka zaslala k vyjádření žalovaného repliku, v níž vyslovila nesouhlas s vyjádřením žalovaného, a setrvala na kasační stížnosti a návrhu na zrušení rozsudku krajského soudu. Zejména zdůraznila, že nezpochybňuje možnost neprominout penále i v případě nedbalostní účasti na podvodu, namítá však, že žalovaný podle ní neprovedl individualizaci penále a z účasti na podvodu fakticky učinil automatickou vylučující podmínku prominutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

III.A (Ne)přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu. O tom si ostatně musí učinit úsudek i bez uplatnění námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Má-li být správní či soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán (soud) za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností.

[11] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou tedy zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán (soud) řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudek z 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, jak správní orgán (soud) rozhodl, eventuálně proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč nepovažoval vznesené námitky za důvodné (rozsudek NSS ze 4. 3. 2022, čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura).

[12] K tomu je třeba dodat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu obecně není dána povinnost soudu výslovně reagovat na každou

jednotlivou námitku či argument vznesené v řízení o žalobě a obsáhle je vyvracet, jestliže tuto námitku řádně vypořádá jako celek a postaví proti ní svou vlastní ucelenou, logickou a pro odůvodnění správnosti jeho závěrů dostatečnou argumentaci (rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2021, čj. 2 Azs 377/2020-29, bod 13 a tam citovaná judikatura Ústavního soudu). Úkolem soudu je tak uchopit obsah a smysl přednášené argumentace a vypořádat se s ní. Podstatné podle Nejvyššího správního soudu je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130). Případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, se lze spokojit i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud či judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2022, čj. 2 Afs 194/2020-52, bod 12 a další tam citovaná rozhodnutí).

[13] Zároveň podle ustálené judikatury platí, že přezkoumá-li krajský (městský) soud správní rozhodnutí, které není přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek (rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či z 30. 11. 2023, čj. 8 As 137/2022-67, bod 27).

[14] Nejvyšší správní soud se proto prvně zabýval přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného.

III.A.1 Rozhodnutí žalovaného

[15] Stěžovatelka namítla, že se žalovaný nezabýval škálou individuálních okolností, které předešlela v žádosti. Žalovaný toliko přihlédl ke zdrojovému jednání a pominul zohlednit skutečnost, že stěžovatelka poskytovala správci daně součinnost atp. Zdrojové jednání nadto zcela chybně vyhodnotil, pokud došel k závěru, že se jednalo o vědomé zapojení do podvodných řetězců. Stěžovatelce však při doměření daně byla kladena k tíži toliko nedbalostní účast na podvodu. Není ani zřejmé, zda žalovaný přihlédl ke zdrojovému jednání v rámci § 259a daňového řádu nebo dle § 259c odst. 2 daňového řádu. Dle judikatury je možné zohlednit zdrojové jednání pouze při úvahách dle § 259a, avšak s tím musí být spojeno i posouzení individuálních okolností. Žalovaný však individuální okolnosti neposuzoval.

[16] Z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné není.

[17] Žalovaný na str. 2 a násl. svého rozhodnutí uvedl, že postupuje dle pokynu, jenž navazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Afs 236/2019-83. Následně vysvětlil, že na základě těchto závěrů žalovaný v rámci správního uvážení, zda promine příslušenství daně, posuzuje povahu, intenzitu a další okolnosti porušení, které bylo skutkovým a právním základem příslušenství daně (tj. zdrojového jednání). Vylučují-li tyto okolnosti prominutí, žádost zamítne, i kdyby další podmínky pro prominutí byly splněny. Následně se zabýval okolnostmi zdrojového jednání, přičemž dospěl k závěru, že je takové povahy, že prominutí penále vylučuje, a proto žádost o prominutí zamítl. Současně uvedl, že konkrétními důvody pro prominutí penále uvedenými stěžovatelkou v žádosti se nezabýval proto, že součinnost daňového subjektu v průběhu daňové kontroly a četnost porušování povinností při správě daní lze zkoumat a zohlednit až v případě, že byly jednak dodrženy

podmínky § 259c odst. 2 daňového řádu a jednak správce daně žádost nezamítá z důvodu závadného zdrojového jednání. V posuzované věci však žalovaný žádost zamítl právě z důvodu závadnosti zdrojového jednání.

[18] Z uvedeného je podle Nejvyššího správního soudu zjevné, že žalovaný výslovně vyšel z právního názoru, podle něž závadnost zdrojového jednání může představovat jediný důvod pro nepřiznání dobrodiní prominutí penále, přičemž případné splnění dalších zákonných podmínek pro prominutí je v takovém případě bez významu. V návaznosti na to žalovaný zdůvodnil, proč se nemusel zabývat argumentací stěžovatelky uplatněnou v žádosti, jakož ani dalšími zákonnými kritérii pro prominutí.

[19] Žalovaný tak přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč se nezabýval individuálními okolnostmi, na něž poukazovala stěžovatelka – vycházel totiž z právního názoru, podle něž může být závažnost zdrojového jednání jediným důvodem zamítnutí žádosti o prominutí penále. Z rozhodnutí žalovaného je rovněž seznatelné, že závadnost zdrojového jednání posuzoval v rámci své správní úvahy dle § 259a odst. 2 daňového řádu, jelikož se zabýval povahou, intenzitou a dalšími okolnostmi zdrojového jednání, tedy individuální situací stěžovatelky. Zároveň je evidentní, že žalovaný neaplikoval jen pokyn, natož šablonovitě, jak namítla stěžovatelka, nýbrž vyšel primárně ze závěrů usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Afs 236/2019-83, jež jsou za účelem sjednocení správní praxe zapracovány v pokynu, a které aplikoval na nyní projednávanou věc. Byť tedy žalovaný nevypořádal zvlášť jednotlivé argumenty uplatněné v žádosti o prominutí, vypořádal žádost jako celek a postavil proti argumentaci stěžovatelky svou vlastní ucelenou, logickou a pro odůvodnění správnosti jeho závěrů dostatečnou argumentaci. Tím dostatečným způsobem reagoval na podstatu žádosti, aniž některý ze základních argumentů zůstal bez náležité odpovědi.

[20] Je pravdou, že žalovaný v posledním odstavci rozhodnutí používá nepřesnou frázi, podle níž s „*ohledem na závadnost zdrojového jednání, představující vědomé zapojení daňového subjektu do podvodného jednání* [...]“. Avšak s ohledem na předcházející části rozhodnutí (zejm. poslední odstavec na straně 4) je zřejmé, že žalovaný správně reflektuje závěr Odvolacího finančního ředitelství, že se stěžovatelka podvodu účastnila minimálně nedbalostně, jinými slovy že o zapojení do podvodného řetězce minimálně mohla vědět na základě objektivních okolností, které žalovaný též reprodukuje. Tento zkratkovitý a nepřesný závěr představuje pochybení žalovaného. Avšak i přesto tato vada nezakládá nutnost kasačního zásahu z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť zbývající části rozhodnutí dostatečně popisují okolnosti zdrojového jednání, na jejichž podkladě žalovaný založil svůj závěr o jeho škodlivosti. Byť tyto primárně trestněprávní pojmy nelze mechanicky přenášet do daňového řízení, je nepochybné, že i nedbalostní účast na podvodu může mít vědomostní formu právě v podobě vědomé nedbalosti (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019, čj. 10 Afs 182/2018-42, body 54 a 55).

III.A.2 Rozsudek krajského soudu

[21] Krajský soud tedy nezatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností v tom smyslu, že by přezkoumal správní rozhodnutí, které by pro chybějící odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé.

[22] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani sám o sobě.

[23] Stejně jako žalovaný i krajský soud vyšel ze závěrů usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Afs 236/2019-83. Shodně tak vyšel z právního názoru, podle nějž závadnost zdrojového jednání může představovat jediný důvod pro nepřiznání dobrodiní prominutí penále, přičemž případné splnění dalších zákonných podmínek pro prominutí je v takovém případě bez významu (body 20 a násl. napadeného rozsudku).

[24] Tím tedy, stejně jako žalovaný, postavil proti žalobní argumentaci založené na nutnosti posouzení míry součinnosti stěžovatelky a dalších individuálních okolností podle § 259a odst. 2 daňového řádu vlastní argumentaci, jež (minimálně implicitně) dostatečně reaguje na podstatu této žalobní argumentace. Pakliže totiž závadnost zdrojového jednání dle krajského soudu může představovat jediný důvod pro neprominutí penále, je logické, že posuzování (zohledňování) dalších stěžovatelkou poukazovaných okolností (jako je míra součinnosti stěžovatelky v předchozích řízeních, bezproblémová daňová minulost stěžovatelky, vybalancování těchto okolností apod.) by bylo zcela nadbytečným, jelikož by nemohlo nic změnit na závěru, že z důvodu závadnosti zdrojového jednání nelze penále prominout.

[25] Nepřezkoumatelné nejsou ani úvahy krajského soudu ohledně formy zavinění zdrojového jednání. Jak uvádí sama stěžovatelka, krajský soud připouští, že orgány finanční správy shledaly nedbalostní účast stěžovatelky na podvodu (bod 26 napadeného rozsudku), což stěžovatelka kvituje. Způsob, kterým krajský soud použil formulaci „*žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně vyloučil nahodilou účast*“, má oporu v citované judikatuře. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, čj. 1 Afs 236/2019-93, bod 32, z něhož krajský soud vycházel, vyloučení nahodilé účasti daňového subjektu vypovídá o tom, že „*o své účasti na daňovém podvodu věděl či minimálně vědět měl a mohl*“.

[26] Vadou způsobující nepřezkoumatelnost není ani odkaz na rozsudek čj. 15 Af 18/2023-178, jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ve věci doměření daně a stanovení penále. Jednalo se o rozsudek vzešlý z řízení, v němž krajský soud posuzoval samotné primární doměření daně a stanovení penále, jehož prominutí se nyní stěžovatelka domáhá. Odkaz na tento rozsudek nelze chápat jako doplnění či dokonce nahrazení důvodů napadeného rozhodnutí a nelze jej považovat ani za porušení § 75 odst. 1 s. ř. s., jak se snaží tvrdit stěžovatelka. Jedná se o zcela standardní postup správních soudů (v podobě podpůrné argumentace) v situacích, kdy přezkoumávají rozhodnutí do určité míry odvislé od jiného správního rozhodnutí, které již obstálo v soudním přezkumu.

[27] Navíc, z žalobní (i kasační) argumentace je zřejmé, že stěžovatelka ve skutečnosti nesouhlasí se samotným právním posouzením provedeným žalovaným a potvrzeným krajským soudem, což však nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2025, čj. 10 As 17/2025-66, bod 17).

III.B Závadnost zdrojového jednání jako důvod neprominutí penále

[28] Podstatou kasační, jakož předtím i žalobní, argumentace stěžovatelky je tvrzení, že závadnost zdrojového jednání nemůže být jediným důvodem pro neprominutí penále.

[29] V bodu 31 rozsudku čj. 1 Afs 236/2019-93, vydaném ve věci, v níž rozšířený senát rozhodl usnesením čj. 1 Afs 236/2019-83, však Nejvyšší správní soud vyslovil jednoznačný závěr, že okolnosti jednání, které je skutkovým a právním základem uložení penále (tj. zdrojového jednání), mohou „*představovat jediný důvod pro nepřiznání dobrodiní prominutí penále ...*“. Tento závěr převzala i navazující judikatura (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, čj. 4 Afs 99/2021-34, body 12 a násl.). To odpovídá též záměru rozšířeného senátu, jež svým závěrem hodlal postihnout případy, v nichž by prominutí penále, byť v minimální výši, bylo nepřiměřené a absurdní vzhledem k závadnosti zdrojového jednání (bod 42 usnesení).

[30] Nejvyšší správní soud proto na tomto místě činí dílčí závěr, že žalovaný nepochybil, pokud v rámci posouzení podmínek pro prominutí penále přihlédl ke zdrojovému jednání a na základě zjištění jeho závadnosti penále neprominul, aniž se zabýval dalšími okolnostmi a podmínkami. A nepochybil tak ani krajský soud, který tento přístup žalovaného jako zákonný potvrdil. Takový postup, obsažený též v Pokynu, plně odpovídá závěrům rozšířeného senátu, potažmo navazující judikatury Nejvyššího správního soudu (citována výše).

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že z některých pasáží rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku lze nabýt dojmu, že se stěžovatelka měla daňového podvodu účastnit vědomě, jak už ostatně uvedl výše. Má však za to, že otázka (ne)vědomosti o účasti na podvodu není rozhodným (dělícím) kritériem pro posouzení, zda penále prominout či nikoli. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku čj. 1 Afs 236/2019-93, jehož závěry lze vztáhnout též na nyní projednávanou věc, a v němž v reakci na obdobně formulovanou námitku dospěl k jednoznačnému závěru, že důvodem pro neprominutí penále může být i toliko nevědomé zapojení do daňového podvodu, jelikož není na místě, aby správce daně v případě rozhodování o prominutí penále musel uplatňovat vyšší standard než při samotném doměřování daně a stanovování penále (body 34 a 35 uvedeného rozsudku). Ke shodnému závěru v reakci na podobně formulovanou kasační námitku, dokonce stejného zástupce jako v nyní projednávané věci, Nejvyšší správní soud dospěl též v rozsudku čj. 4 Afs 99/2021-34.

[32] Stejně jako v posledně uvedené věci ani nyní žalovaný ani krajský soud nevyloučili možnost prominutí penále paušálně pro všechny daňové subjekty, jež se účastnily daňového podvodu, byť „jen“ z nevědomé nedbalosti. Není totiž pravda, že žalovanému pro vyloučení prominutí penále stačilo jen konstatování o účasti na podvodu bez jakékoliv další úvahy. Žalovaný pro své rozhodnutí vzal v úvahu i individuální okolnosti zdrojového jednání, neboť poukázal na konkrétní milionové částky, o něž v nyní projednávané věci šlo, jakož i na některé nestandardní okolnosti. Z rozhodnutí žalovaného potvrzeného krajským soudem tak vyplývá, že v nyní posuzované věci jsou skutkové okolnosti takové, že i při zaviněné účasti stěžovatelky na obchodním řetězci zatíženém daňovým podvodem ve formě „pouhé“ nevědomé nedbalosti jí nelze penále prominout (rozsudek čj. 4 Afs 99/2021-34, bod 20). Jistě si lze představit, že žalovaný okolnosti zdrojového jednání popíše podrobněji. Stručnost úvah však sama o sobě neznamená, že žalovaný svůj postup náležitým a logickým způsobem neodůvodnil. Ostatně, stejně jako krajský soud odkázal na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ve věci doměření daně a stanovení penále, jež obsahuje detailní popis a posouzení závadnosti zdrojového jednání.

[33] Z hlediska rozsahu soudního přezkumu je stěžejní skutečnost, že žalovaný svůj závěr učinil v rámci správního uvážení, což značně omezuje možnosti soudního zásahu. Na základě výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný tím, že stěžovatelce z důvodu závadnosti zdrojového jednání neprominul penále, nikterak nevybočil z mezí správního uvážení.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu je Nejvyšší správní soud nepřiznal.

[36] Výrok IV o vrácení přeplatku soudního poplatku vychází z § 10 odst. 1 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož platí, že bylo-li na poplatek zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Jelikož stěžovatelka uhradila soudní poplatek za kasační stížnost dvakrát, vznikl jí přeplatek na soudním poplatku ve výši 5 000 Kč, a soud proto rozhodl o vrácení tohoto přeplatku (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2025, čj. 6 As 13/2025-66, bod 18).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. června 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu